

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Sfinților Împărați Constantin și Elena, după Dumnezeu și Maica Domnului, voi sunteți nădejdea noastră și folositorii noștri; voi ne sunteți nouă bucurie în vremea necazului, voi ne ocrotiți în nevoi și ne ajutați. Voi sfintelor mănăstiri și biserici le sunteți păzitori; pentru aceasta cădem înaintea voastră cu lacrimi, rugându-vă să nu încetați a ne ajuta nouă, neputincioșilor, ci mijlociți la Dumnezeu și la Preacurata Lui Maică și Pururea Fecioară Maria, ca și pe noi să ne păzească fără prihană și pe toți să ne întărească în credință, până la sfârșitul vieții, spre mântuirea sufletelor noastre. Amin!

Marți 21 MAI: SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Miercuri 22 MAI:

Acatistul Sfintei Învieri a Domnului 6.00 PM

Vineri 24 MAI:

TAINA SFÂNTULUI MASLU 6.30 PM

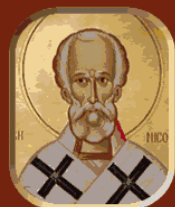
Sâmbătă 25 MAI:

Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Duminică 26 MAI:

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

SFINȚII IMPARATI CONSTANTIN ȘI ELENA

Boala - începutul vieții adevărate

Mulți dintre noi, aflându-și diagnosticul grav, suferă o puternică zdruncinare sufletească. Încep întrebările: „De ce mi s-a întâmplat mie asta?”, „De ce tocmai în clipa asta?” Cum să găsești răspunsuri la astfel de întrebări? Este oare întâmplător faptul că omul s-a îmbolnăvit?

- Când vine omul la medic și întreabă îngrozit: „Dar de ce mie?”, „Dar de ce tocmai acum?”, medicul nu poate avea un răspuns pentru el. Sigur că poți să te gândești că pricina îmbolnăvirii poate fi predispoziția la îmbolnăvire a organismului, ceva cazuri în familie, problemele ecologice. Dar adevărul este că răspunsurile țin numai de lumea duhovnicească.

Se știe că tot ceea ce face Dumnezeu, spre binele nostru face. Dacă ni s-a întâmplat acest lucru înseamnă că trebuie să facem ceva, să schimbăm cumva atitudinea față de lucrul în sine și față de întreaga noastră viață de până acum, pentru a dobândi un folos și pentru ea în cele din urmă să ne fie bine. Trebuie ca în noi înșine să vedem și să înțelegem ceva anume, iar aceasta ne va face mai liberi și mai fericiți.

Cunoscutul psihoterapeut american I. Yalom a observat în nenumărate rânduri cum pacienții bolnavi de cancer - datorită faptului că au fost puși în fața posibilității propriei morți - s-au schimbat în chip uimitor, trecând printr-o serie de prefaceri lăuntrice, pe care el le-a caracterizat drept o ascensiune personală. A făcut observații asupra unui grup de femei care sufereau de cancer la sân și care faceau psihoterapie cu el. Clientele i-au povestit că, după ce a trecut primul val de panică, a urmat cu adevărat o vreme de aur. Spuneau că **boala** le-a ajutat să devină mai înțelepte, să se cunoască mai bine, să-și schimbe prioritățile, să renunțe la multe lucruri fără rost și să înceapă să prețuiască ceea ce are cu adevărat sens: familia, prietenii, cei apropiați. Și-au dat seama că pentru întâia dată în viață au învățat să vadă adevărata frumusețe, să se bucure de ea. „Ce păcat - spuneau multe dintre ele, îngândurate - că a trebuit să ne aflăm în împărăția unei boli, aproape de moarte, ca să putem învăța să trăim cu adevărat!”

Nu se știe de ce, lumea trăiește cu impresia că trebuie ca oamenii să fie mereu sănătoși, bogați și veseli, iar când se întâmplă unui om să se îmbolnăvească, părerea generală - chiar dacă adesea nu explicită - e că omul este musai un ghinionist, dacă nu chiar un ratat. De aceea, atunci când tocmai unul dintre tributarii acestui tip de filosofie de viață se îmbolnăvește de o astfel de boală socotită incurabilă, terenul este deja pregătit pentru ca omul nostru să se socotească pe el însuși un ghinionist, un ratat și, prin urmare, să cadă în depresie.

Pe când adevărul e mult diferit de realitatea care ni se înfățișează la o privire de suprafață și chiar și în acest caz, când lucrul pare veridic - căci până la urmă tocmai am aflat că sunt bolnav de cancer în stadiu avansat -, ce mai poate fi aici de văzut, de înțeles?... Iată cum: boala - repet, cât ar părea de necrezut - ne îmbogățește, ne dă puțința de a pătrunde mai profund și mai temeinic, mai adevărat în propria noastră ființă, în adâncul sufletului nostru. Încep să înțeleg mulțimea de lucruri care mă robeau, mulțimea de complexe care mă făceau să reacționez și să trăiesc într-un fel care nu-mi era propriu, încep să deslușesc care erau valorile după care funcționez și care sunt adevăratele valori ale acestei vieți. Cum pot să prețuiesc acum adânc ceea ce înainte socoteam absolut lipsit de semnificație și de vreun preț.

Altfel spus - mulțumită faptului că sufer cu adevărat, că m-am îmbolnăvit grav are loc, iată, o cântărire și o reinterpretare serioasă a întregii mele vieți, o scrutare adâncă a felului în care mi-am trăit viața până acum. Este aproape o regulă că aceste boli sunt îngăduite chiar

atunci când mai sunt încă speranțe, și omul mai poate încă discerne felul în care trăiește, ce este cu adevărat important pentru el, care este adevărata bucurie de care se poate bucura sufletul lui, care este de fapt pentru el sensul vieții lui, ce sens poate avea singurătatea. În boală, omul începe să se gândească la lucrurile cu adevărat importante și să înțeleagă.

Nu ni se îngăduie boala ca să încercăm, până aproape de pragul nebuniei, să găsim mereu doctori noi, care să ne sfătuiască, să ne vindece, să fugim în Germania, apoi prin Tibet, pe la vracii-filosofi de acolo, pentru ca, în cei mai scurt timp cu putință, să fim iarăși sănătoși și „normali” fericiți și întru totul indiferenți față de lucrurile care sunt esențiale în viață. Cu cât omul va alerga mai cu deadinsul să-și întoarcă „fericirea pierdută” cu atât îi va fi mai rău, pentru că orice ar face în căutările lui grăbite și disperate, va fi însoțit permanent de neliniști, care vor adânci și mai mult frica de moarte în sufletul lui. Dacă am măsura neliniștea din sufletul unui astfel de om, am observa că, de la an la an, ea este tot mai mare și ocupă o perioadă tot mai lungă de timp din viața lui, neținând seamă de faptul că, din punct de vedere fizic, el poate rămâne în aceeași formă. În timp ce omul care încearcă să se împace cumva cu boala care i-a venit începe să se schimbe într-un fel de neînchipuit. Brusca va înțelege motivul pentru care i-a fost dat acest dar uriaș, care este viața. Va înțelege pentru ce trăiește. Va vedea că cele mai însemnate lucruri din viața lui au fost de fapt doar dragostea, prietenia, ajutorarea omului care are nevoie, lumea ascunsă din omul de lângă el. Și nicidecum cele pentru care și-a cheltuit toate puterile, cele pe care le socotise el ca fiind importante.

Și mai înțelege și faptul că, și de nu îi va mai fi dat poate atât de mult timp de acum înainte, el va reuși totuși să facă multe. Mai întâi de toate, să îndrepteze greșelile pe care le-a făcut. Poate, de pildă, să refacă legăturile cu oameni pe care îi exclusese cumva din viața sa. În această situație s-a întâmplat că foarte mulți oameni s-au împăcat ori s-au apropiat din nou de părinții sau de copiii lor cu care nu mai avuseseră nici o legătură.

Socoteau că părinții sau copiii - depinde de caz - se făceau puternic vinovați cu ceva anume față de ei. Or, boala aceasta grea i-a făcut să se uite în urmă și să cântărească altfel lucrurile, și să înțeleagă până la urmă cine sunt eu adevărat cei de aproape și cum este bine să te porți eu ei. Una dintre pacientele mele - acum are cancer deja în stadiul al patrulea - îmi spunea: „Atât de fericită n-am fost niciodată în viață!” Iar ea are metastaze care îi urcă până și la creier. „Văd ce oameni minunați am în jurul meu: soțul meu, mama mea, soacra mea. Ei m-au răbdat pe mine, nenorocita, atâția ani. Eu eram cea care îi învățam tot timpul pe ei, îi dăscăleam cu timp și fără timp. Mă supăram pe ei ca o ieșită din minți. Nu făceam decât ca în sinea mea să îi judec și iarăși să îi judec. Însă ei mă răbdau așa și mă iubeau. Iar despre cum sunt ei acum față de mine, nici nu mai am cuvinte să vă descriu!”

Închipuiți-vă ce schimbări trebuie să se producă în om, pentru ca el să vadă aceste lucruri, să le înțeleagă, și apoi să-și rânduiască asemenea legături cu cei de aproape ai lui - legături în care inimile își vorbesc una celeilalte, când nu mai ții ascunsă nici o supărare și când ești gata să-l primești pe celălalt așa cum este el.

De aceea, boala - ca orice altă criză, de altfel -, deși este însoțită neapărat de o suferință, adesea deloc mică, este cea care îi dă omului posibilitatea de a se privi pe sine însuși cât mai profund cu putință, de a cântări cât mai adevărat ceea ce se petrece cu el. În afară de acestea, pe oamenii care nu au credință, acest moment al bolii este cel care îi ajută să o dobândească și, astfel, să ajungă să se simtă cu adevărat fericiți.

ELENA ORESTOVA, PSIHOLOG